

Ľavica a pedofília – nebezpečné súvislosti

Bogdan Dobosz

28. januára 2020 ✚ *Politika*

Parížska prokuratúra nedávno začala vyšetrovanie vo veci pedofílie spisovateľa Gabriela Matzneffa. Ide o nedávno vydanú knihu „Le Consentement“ (Súhlas), v ktorej redaktorka Vanessa Springora opísala svoje vzťahy so spisovateľom v osemdesiatych rokoch. V tom čase mala štrnásť rokov, on päťdesiat. Prípád sa začal vyšetrovať z úradnej moci, hoci z dôvodu premlčania bude pravdepodobne odložený ad acta. Je to však iba špička ľadovca.

Foto: J.P. Sartre a Simone de Beauvoir, zdroj: commons.wikimedia.org

To, že po rokoch sú Matzneffove knihy sťahované z predaja, je iba ďalší príklad toho, že ľavicové spoločenské zmeny iniciované rebéliou v roku 1968, spolu so sexuálnou revolúciou, zašli príďaleko v smere akceptácie uvoľnenosti mravov vrátane pedofílie.

Deti roku 1968

Práve na vlne rebélie roku 1968 sa zrodila popularita spisovateľa Nabokova, autora knihy „Lolita“, ako aj pedofilných excesov režiséra Polanského či politika Cohna-Bendita. Spomínaný Matzneff v sedemdesiatych rokoch podpísal o. i. spolu s Jeanom-Paulom Sartrom a Michelom Foucaultom otvorený list, v ktorom sa domáhali zrušenia vekovej hranice pre sexuálny styk.

Spustením kampane „MeeToo“ sa zrazu na ľavici objavil silný prúd svojského „puritanizmu“. Niekdajšie modly ľavice pravdepodobne chceli zabudnúť na excesy mladosti, ale minulosť ich dobieha. O niekdajších priaznivcoch revolučných hesiel o „dekriminalizácii lásky“ a o tom, že „je zakázané zakazovať“, dnes vychádza najavo, že sú **patrónmi perverznosti**.

Prípád spisovateľa Gabriela Matzneffa, plejboja a zhýralca, však vyvoláva otázky týkajúce sa vzťahu novej ľavice, ktorá vyrástla na rebélii roku 1968 s pedofiľiou. Sloganmi tej doby boli: komunizmus, maoizmus, trockizmus, LSD, voľná láska, ale aj... pedofília. Niekedy však tieto prvky o seba zavádili.

Fronty oslobodenia pedofilov

Mienkotvorné noviny ako „Le Monde“ a „Liberation“ v sedemdesiatych rokoch úporne bránili pedofilov. Dokonca požadovali dekriminalizáciu takýchto činov. Keď pred súdom vo Versailles prebiehal súdny proces s trojicou pedofilov a boli požadované pre nich tresty odňatia slobody, spisovateľ a publicista Gabriel Matzneff sa na stránkach „Liberation“ rozhorčoval nad takými „vysokými“ trestmi za „objatia a bozky“. Medzi 69-timi signatármi listu na obranu siete úchylných zvrhlíkov nájdeme okrem iného mená ako **Louis Aragon, Francis Ponge, Roland Barthes, Simone de Beauvoir, Patrice Chéreau, Gilles Deleuze, André Glucksmann, Guy Hocquenghem, Bernard Kouchner, Jack Lang, Catherine Millet, Jean-Paul Sartre, René Schérer a Philippe Sollers** – čiže intelektuálnu smotánku francúzskej ľavice. Pedofili vtedy dostali podmienené tresty aj vďaka nátlaku týchto „intelektuálov“, hoci šlo o orgie a akty sodomie na deťoch vo veku 12 a 13 rokov. Signatári listu, ktorí ešte žijú, by určite na to najradšej zabudli.

V roku 1979 noviny „Liberation“ opäť zverejnili petíciu, tentoraz na podporu pedofila Gérarda Roussela, ktorého „zavreli za lásku“. Zvrhlík zneužíval dievčatá vo veku šesť až dvanásť rokov. Podľa autorov výzvy však bol „obeťou“. Pod petíciu sa podpísali esá ako Gabriel Matzneff, Tony Duvert, Georges Moustaki, Luc Rosenzweig, Guy Hocquenghem, René Schérez, Catherine Millet a... Pascal Bruckner. Posledný menovaný je spisovateľom a esejistom, ktorý spolupracuje s „Le Nouvel Observateur“ a „Le Monde“.

Na druhej strane „Liberation“ v mene revolúcie roku 1968 podporovalo morálny permisivizmus. Na stránkach novín bola pedofília opisovaná ako druh „oslobodenia“. Daniel Cohn-Bendit, politik nemeckých Zelených, v jednom z rozhovorov uviedol: „Vďaka svojim skúsenostiam s deťmi, hraním si s nimi, emocionálnym a dokonca sexuálnym vzťahom, emocionálnemu sexu, pohladeniam a pod. som sa veľa naučil aj o sebe.“

Plodom atmosféry tolerancie bola tragédia mnohých detí.

Ďalšie „dieťa roku 1968“, novinár a spisovateľ Jean-Luc Hennig, zosmiešňoval oponentov pedofílie. „Liberation“ sa dokonca stalo tribúnou „Frontu oslobodenia pedofilov“ (FLIP) založeného deviantmi. Všetko, **čo napomáhalo „zničeniu buržoázneho morálneho poriadku** a jeho spiatočníckych hodnôt, ako je spravodlivosť, rodina a kapitalizmus, bolo pre francúzsku ľavicu **dobré a považovalo sa za správne**.

Prípad Henionna

Dobрым príkladom je prípad sexuálneho obťažovania Francka Demulesa od desiateho roku jeho života. Jeho stalkerom bol viac ako osem rokov novinár Christian Hennion z... novín „Liberation“ a jeho redaktorskí kolegovia dobre vedeli, aké vzťahy ho spájajú s chlapcom. Šlo o podobný prípad ako u Matzneffa. O niekoľko rokov neskôr, v roku 2009, napísal Demules knihu (*Un petit tour en enfer*), v ktorej opísal svoju históriu.

Christian Hennion bol uznávaným redaktorom tohto ľavicového denníka v rokoch 1977 – 1986. Vo veku desiatich rokov žil Franck Demules so svojou matkou v Paríži v komunite maoistov. Tu sa stretol s Hennionom, v ktorom chlapcova matka videla „náhradného otca“. Novinár sa rýchlo presťahoval ku Franckovi do jeho izby. Chlapca znásilňoval osem rokov. Pedofil sa dokonca stal jeho zákonným „poručníkom“.

V roku 2015 Serge Julius, bývalý šéfredaktor „Liberation“, napísal, že všetci u nich vedeli o vzťahu malého Francka s Hennionom, ktorý ho v redakcii oficiálne predstavil ako adoptívneho syna či synovca: „Christian nám povedal, že sa každý večer kúpala s Franckom a my sme sa žartom pýtali, čo asi stvára s týmto dieťaťom?“ July po rokoch pripustil, že „akceptácia pedofílie bola v súlade s duchom vtedajšej línie, ktorú noviny sledovali“.

Foto: Sartre, Deluze a Foucault s megafónom v roku 1969, zdroj: franceculture.fr

Pedofilské sympatie ľavicových médií

„Liberation“ bránilo aj režiséra Romana Polanského, ktorý bol v Spojených štátoch odsúdený za drogy a za vzťah s trinásťročným dievčaťom. Uvádza argumenty pedofila Jacquesa Dugua, ktorý tvrdil, že jedenásťročný chlapec sám „požiadal o sodomizáciu“. Muž bol zatknutý za sexuálne zneužívanie maloletých a obvinený aj z toho, že poskytoval deti iným zvrhlíkom. Využíval to, že bol juniorským trénerom basketbalu. Na stopu tejto pedofilnej siete narazili Američania. Keď policajti vpadli do domu zvrhlíka, práve organizoval „fotografické pornosedenie“ za účasti detí.

Na jeho obranu sa postavila homosexuálna i ľavicová tlač. Tvrdilo sa, že na neho útočí „krajná pravica“, argumentovalo sa, že deti boli spokojné so sexom, a sám Dugué uverejnil na stránkach novín chválu sodomie.

Na základe jeho prípadu sa v článkoch objavovali požiadavky, aby bola veková bariéra pre „sex“ s deťmi stanovená na štyri roky. Boli dokonca zverejňované literárne opisy sexuálneho obťažovania päťročných detí. Obhajcovia pedofílie sa sťažovali na prenasledovanie, „lynčovanie“ a „hon na čarodejnice“. Dokonca situáciu pedofilov porovnávali so situáciou Židov prenasledovaných počas druhej svetovej vojny.

Súvislosť pedofílie s homosexualitou

V roku 1981 gejovský časopis Gai Pied napísal, že „teplý“, ktorý odmieta pedofila, je „rovnaký“ ako „černoch, ktorý odsudzuje Žida“. „Filozof“ René Schérer v časopise prirovnával odmietnutie pedofilov zo strany spoločnosti s „konečným riešením“ židovskej otázky. Objavil sa dokonca termín „pedofóbia“ a kritici vzťahov s maloletými boli označovaní za „puritánov“, „reakcionárov“, ba dokonca za „fašistov“ a „nacistov“. Ukazuje sa, že niektoré schémy ľavice sa nemenia.

Myšlienka dekriminalizácie pedofílie však skrachovala. Dnes kruhy LGBT dôrazne protestujú proti spájaniu pedofílie s homosexualitou. Ťažko však zabudnúť, že pred necelým polstoročím „homosexuálni“ aktivisti takýto odpor nepociťovali a stáli v prvej línii frontu obhajoby pedofilov. „Homosexuálny front revolučnej akcie“ (FHAR) založený v roku 1971 požadoval uznanie „iných sexualít“ a taktiež akceptoval vzťahy s maloletými a s deťmi.

Počas prvého „prajdu LGBT“ vo Francúzsku v roku 1977 sa v parížskom kine „Olympic“ konali akcie týkajúce sa „sexuality detí“ a „sexu s deťmi“. Časopis „Gai Pied“, ktorý vznikol o dva roky neskôr, zase kritizoval „moralistickú židovsko-kresťanskú spoločnosť“ a jej tézu, že „dieťa je sväté!“. Časopis otvorene propagoval pedofíliu. Filozof Guy Hocquenghem, komunista a ďalšie „dieťa roku 1968“, ktorý sa ako pätnásťročný stal milencom svojho učiteľa, otvorene staval znak rovnosti medzi pedofíliou a homosexualitou. Väčšina ľavicových „intelektuálov“ sa s týmito názormi plne stotožňovala.

Objavovanie „zakázaných území“

„Detská sexualita je stále zakázaným kontinentom, hoci bádatelia 21. storočia sa blížia k jeho brehom,“ napísal Frank Arnal, iniciátor francúzskeho LGBT aktivizmu v časopise Gai Pied v roku 1991. Filozof Michel Foucault navrhoval odstránenie termínu „veková hranica“ pre sex. V roku 1977 denník „Le Monde“ zverejnil petíciu adresovanú parlamentu, v ktorej vyzval na dekriminalizáciu sexuálnych vzťahov medzi dospelými a nepľnoletými mladšími ako pätnásť rokov. Félix Guattari, francúzsky psychoterapeut a filozof, publikoval v roku 1975 dielo „Tri miliardy pervertov“, v ktorom tvrdil, že „neexistuje štyridsaťročný muž, ktorý by sa nechcel dívať na nahého štrnásťročného chlapca“.

Teraz by na to chceli zabudnúť. Pedofília prešla do podzemia, „opäť sa stala ‚hriechom‘“. Ľavica ňou dnes najčastejšie obviňuje katolíckych kňazov. Nezabúdajme však na to, že dlhé roky nielenže týmto hanebným skutkom poskytovala filozofické odôvodnenie, ale túto zvrátenosť považovala za súčasť boja proti kapitalistickému systému či proti buržoáznej a spiatočnickej predstave rodiny. Dnes tie isté noviny podporujú „puritánske“ hnutie MeeToo.

Zdroj: Valeurs Actuelles a Amaury Brelet

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/lavica-a-pedofilia-nebezpecne-suvislosti/>